

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΔΩΔΕΚΑ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Τρίτην, 30^{ήν} Ἰουνίου/ 13^{ον} Ἰουλίου 2021, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐορτὴ τῆς Συνάξεως τῶν ἁγίων Ἀποστόλων.

Λέγουσα «Σύναξιν» ἡ Ἐκκλησία δέν ἐννοεῖ τὴν Σύναξιν τῶν Ἀποστόλων, ἀλλὰ τὴν σύναξιν τῶν πιστῶν αὐτῆς ἐπὶ τό αὐτό, διὰ νὰ τιμήσωσιν τοὺς δώδεκα Ἀποστόλους, μαθητὰς τοῦ Κυρίου διὰ τό ἔργον, τό ὁποῖον προσήνεγκαν εἰς Χριστόν καί εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τοῦ κηρύγματος δηλονότι τοῦ Χριστοῦ καί διαδόσεως τοῦ Εὐαγγελίου, δι' οὗ «ἐσαγήνευσαν πᾶσαν τὴν οἰκουμένην».

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων συνήχθη διὰ τὴν ἐορτὴν ταύτην εἰς τὸν πρὸς τιμὴν τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων Ναόν εἰς τό μέσον τῆς πόλεως Τιβεριάδος καί εἰς τὴν βορειοδυτικὴν ἀκτὴν τῆς λίμνης Γεννησαρέτ καί εἰς τὸν τόπον, ἔνθα τοποθετεῖται ἡ μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου ἐμφάνις Αὐτοῦ, ἡ ἀναγραφομένη εἰς τό Ι' Ἑωθινόν Εὐαγγέλιον (Ἰω. 3,21).

Ἐνταῦθα, ἀνήμερα τῆς ἐορτῆς προεξῆρξε τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος Πατὴρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων ὡς τοῦ Γέροντος Καμαράση Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου, καί τῶν Ἀρχιμανδριτῶν π. Χρυσοστόμου καί π. Ἀρτεμίου, Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων τῆς περιοχῆς Ναζαρέτ, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Εὐλογίου, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τῆς Ἀκκρῆς ὑπὸ τὸν Ἀρχιμανδρίτην π. Φιλόθεον καί μετεχόντων Ρωσοφώνων καί Ἀραβοφώνων πιστῶν.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξεν τὸν θεῖον Λόγον διὰ τῆς κάτωθι ὁμιλίας Αὐτοῦ:

«Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καί εἰς τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν», (Ψαλμ. 18,5), ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ χάρις τῆς πανσέπτου χορείας τῶν Ἀγίων ἐνδόξων καί πανευφύμων Ἀποστόλων τῶν Δώδεκα, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ τοῦ αἰγιαλοῦ τῆς λίμνης τῆς Τιβεριάδος, ἔνθα ἔστη ὁ Ἰησοῦς (Ἰωάν. 21, 4) καί ἔνθα ἡ ἐπώνυμος Ἱερά τῶν Ἀποστόλων Μονή, ἵνα ἐορτάσωμεν τὴν μνήμην αὐτῶν.

Ἐν τῇ «Ἀποκαλύψει» αὐτοῦ, ὁ ἅγιος Ἰωάννης καλεῖ τοὺς Δώδεκα Ἀποστόλους θεμελίους τῆς ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλήμ, τουτέστιν τῆς Ἐκκλησίας: «Καί εἶδον οὐρανὸν καινόν καί γῆν καινὴν... καί τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν Ἱερουσαλήμ καινὴν εἶδον καταβαίνουσιν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ θεοῦ, ἡτοιμασμένην ὡς νύμφην κεκοσμημένην τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς [Ἰησοῦ Χριστῷ]... Καί τό τεῖχος τῆς πόλεως ἔχον θεμελίους δώδεκα καί ἐπ' αὐτῶν δώδεκα ὀνόματα τῶν δώδεκα ἀποστόλων τοῦ

ἀρνίου», (Πρβλ. Ἀποκ. 21, 1-2, 14).

Ὁ θεῖος Παῦλος ἀναφερόμενος εἰς τό μυστήριον τοῦ γάμου ἀνδρός καί γυναικός λέγει: «τό μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστίν, ἐγὼ δέ λέγω εἰς Χριστόν καί εἰς τήν Ἐκκλησίαν», (Ἐφ. 5,32). Ἀξιοσημείωτον ὅτι ἐδώ ὁ Παῦλος παραβάλλει τήν συζυγικήν ἔνωσην πρός τήν μυστηριώδη καί ἄρρηκτον ἔνωσην τοῦ Χριστοῦ μετά τῆς νύμφης Ἐκκλησίας. Διό καί κηρύττει ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐστί τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ (Ἐφ. 1,23) καί αὐτός ἐστίν ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας (Κολασ. 1,18). Διδάσκων δέ ὁ Παῦλος ὅτι ὁ θεός Πατήρ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ Υἱοῦ ἠνωσεν ἐθνικούς καί Ἰουδαίους εἰς μίαν Ἐκκλησίαν λέγει: «οὐκ ἐστέ ξένοι καί πάροικοι, ἀλλά συμπολιῖται τῶν ἁγίων καί οἰκεῖοι τοῦ θεοῦ, ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καί προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ», (Ἐφ. 2,20).

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων ἀγιογραφικῶν μαρτυριῶν καταφαίνεται ἀφ' ἐνός μὲν ἡ ἄρρηκτος σχέσις τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ καί ἀφ' ἐτέρου ἡ σχέσις ἡ θεμελιώδης μεταξύ τῶν Ἀποστόλων καί τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Σώματος Αὐτοῦ. Οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι ἔλαβον τήν κλῆσιν οὐκ ἐξ ἀνθρώπων ἀλλ' ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Ἰησοῦ: «Εγὼ ὑμᾶς τούς δώδεκα ἐξελεξάμην», (Ἰωάν. 6,70), «Ἰδού ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων», (Ματθ. 10,16). Ἡ δοθεῖσα ἐξουσία τοῖς Ἀποστόλοις ὡσαύτως ἐξεπήγαγεν ἐξ Αὐτοῦ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰπόντος: «μή μεριμνήσητε πῶς ἢ τί λαλήσετε· δοθήσεται γάρ ὑμῖν ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τι λαλήσετε· οὐ γάρ ὑμεῖς ἐστε οἱ λαλοῦντες, ἀλλὰ τό Πνεῦμα τό λαλοῦν ἐν ὑμῖν», (Ματθ. 10,19-20).

Ἡ μεγάλη καί θαυμαστή ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, κατά τήν ὁποίαν οἱ Ἀπόστολοι ἔλαβον ἐν εἴδει πυρίνων γλωσσῶν τήν ἄκτιστον ἐνέργειαν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ... «καί ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου καί ἤρξαντο λαλεῖν ἐτέραις γλώσσαις καθὼς τό Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι», (Πραξ. 2,4), κατέστησεν αὐτούς ἀφ' ἐνός μὲν θεῖα δοχεῖα τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀφ' ἐτέρου δέ κήρυκας τοῦ Εὐαγγελικοῦ Λόγου καί ἐγκαινιαστάς τῶν ἐν τῇ οἰκουμένῃ θεμελιωθειῶν Ἐκκλησιῶν μετά τῶν ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων χειροτονηθέντων καί ἐγκατασταθέντων ἐπισκόπων αὐτῶν.

«Τά περικαθάρματα τοῦ κόσμου» (Α' Κορ. 4,13), ὡς λέγει ὁ μακάριος Παῦλος ἀπέδειξαν, ὅτι εἶχον «θησαυρόν ἐν ὀστροκίνοις σκεύεσιν», (Β' Κορ. 4, 7), ὅτι ἦσαν «ὑπηρέται Χριστοῦ καί οἰκονόμοι μυστηρίων θεοῦ», (Α' Κορ. 4,1) καί ὅτι: «ἐδόθη ἡ χάρις... εὐαγγελίσασθαι τόν ἀνεξιχνίαστον πλοῦτον τοῦ Χριστοῦ καί φωτίσαι πάντας τίς ἡ οἰκονομία τοῦ μυστηρίου τοῦ ἀποκεκρυμμένου ἀπὸ τῶν αἰώνων ἐν τῷ θεῷ, τῷ τά πάντα κτίσαντι διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ», (Ἐφ. 3, 8-9), καί ἐπὶ πλέον ὅτι εἶναι «Ἀπόστολοι Ἐκκλησιῶν, δόξα τοῦ Χριστοῦ», (Β' Κορ. 8,23).

Ὅντως οἱ Ἀπόστολοι εἶναι «δόξα τοῦ Χριστοῦ» καί συνεπῶς τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ, διότι κατά τήν κλῆσιν αὐτῶν, ἐδόθη αὐτοῖς «ἐξουσία ἐπὶ πνευμάτων ἀκαθάρτων», (Ματθ. 10,1) καί «ἐπὶ πᾶσαν τήν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ», (Λουκ. 10,19). Κατά δέ τόν ἀποχωρισμόν Του ἀπὸ τούς μαθητάς Αὐτοῦ εἶπεν ὁ Κύριος: «Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν παρ' ὑμῖν μένων· ὁ δέ Παράκλητος, τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, ὃ πέμψει ὁ Πατήρ ἐν τῷ ὀνόματί μου, ἐκεῖνος ὑμᾶς διδάξει πάντα καί ὑπομνήσει ὑμᾶς πάντα ἃ εἶπον ὑμῖν», (Ἰωάν. 14, 25-26).

Ἑρμηνεύων τούς λόγους τούτους ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Τήν δέ τοῦ μυστηρίου τελειοτάτην καί ἀκριβεστάτην ἡμῖν ἀποκάλυψιν διὰ τοῦ Παρακλήτου

γενέσθαι λέγει, τουτέστι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀποσταλέντος παρά τοῦ Πατρός ἐπὶ τῷ ὀνόματι Αὐτοῦ, λέγω δὴ τοῦ Υἱοῦ, [Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ].

Ἡ ἐξουσία αὕτη, τὴν ὁποίαν ἔλαβον οἱ Ἀπόστολοι ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ κατὰ τὴν κλήσιν αὐτῶν ὡς καὶ τὴν τελειοτάτην καὶ ἀκριβεστάτην ἀποκάλυψιν τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας διὰ τοῦ Παρακλήτου, δηλαδή τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ, ἀποδεικνύει ἐναργέστατα τὸ μέγεθος τοῦ ἀποστολικοῦ ἀξιώματος ἀφ' ἑνός καὶ τὴν ὑπερβάλλουσαν ἀξίαν τῆς Ἀποστολικῆς διαδοχῆς τῆς ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ συνεχούσης τὸν θεσμόν τοῦ θεανθρωπίνου σώματος τῆς Ἐκκλησίας ἀφ' ἑτέρου.

Ἰδού λοιπόν διὰ τί οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι ἀποτελοῦν τοὺς θεμελίους τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ ἰδού διὰ τί οἱ ἅγιοι θεοφόροι Πατέρες ἐχαρακτήρισαν τὴν Ἐκκλησίαν ἐν τῷ Συμβόλῳ τῆς Πίστεως «Ἀποστολικήν».

Ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, οἱ τιμῶντες τὴν μνήμην τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, δεηθῶμεν τοῦ θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ καὶ μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν: «Ὁ φῶς ὑπάρχων πρὸ πάντων τῶν αἰώνων, ὅτε κατηξίωσας πρὸς με τὸν ἄνθρωπον, ἐπιδημῆσαι δι' ἄφατον, φιλανθρωπίαν, καὶ σὰρξ γενέσθαι δι' ἀγαθότητα, τότε φῶτα δεύτερα τῆς σῆς λαμπρότητος, καὶ ἀστραπῆς ἀποστίλβοντα, τοὺς Ἀποστόλους, καὶ μαθητάς Σου, Σῶτερ, ἀνέδειξας, οἳ καὶ πεμφθέντες κτίσιν ἄπασαν, τῷ φωτί σου τῷ θείῳ κατηύγασαν, δυσωποῦντές Σε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν». Τῇ δέ θεοτόκῳ καὶ Μητρί τοῦ θεοῦ βοήσωμεν: «Σέ ὄπλον ἀρραγές κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα· σέ ἄγκυραν καὶ ἐλπίδα τῆς ἡμῶν σωτηρίας, θεόνυμφε, κεκτήμεθα» Ἐτη πολλά.

Μετά τὴν θείαν Λειτουργίαν ὁ καλῶς ἐπιμελούμενος τῶν τῆς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτης Π. Παρθένιος ἐδεξιώθη τὴν Πατριαρχικὴν συνοδείαν καὶ τὴν μεσημβρίαν παρέθεσε τράπεζαν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας